

ตอนที่ ๕

เพื่อนใหม่ ผู้นำสงสาร

เด็กๆ ททยอยกันกลับบ้าน บางคนมีผู้ปกครองมารับ แต่ส่วนใหญ่เดินกลับกันเอง ระยะทางระหว่างบ้านกับโรงเรียน ก็อยู่ไม่ห่างไกลกันมากนัก หลังพ้นประตูรั้วโรงเรียนมาได้สักพัก เข็ยล้นกับ โสณน้อย จะกลับบ้านพร้อมกันเสมอ เช่นนี้ทุกวัน เมื่อมาถึงทางแยกเข้าบ้าน สังเกตได้ไม่ยาก มันเป็นประตูรั้วบ้านไม้ไผ่ขีดตะแคง กุเก่าและโคมโยเยเย่พร้อมที่จะล้มลงได้ทุกเมื่อ ถ้ามีใครสักคนเดินชนมันแรงๆ เข็ยล้น แยกทางกับเพื่อน พอเปิดประตูบ้านเข้าไป ก็เหมือนกับวันก่อนๆ ต้องเจอกับคำพูด่า ถากถาง จากคนในบ้าน เหมือนไม่เคยเป็นมิตรกันมาก่อน อ้าย ผู้มีศักดิ์ เป็นพี่สาว เริ่มสาคน้ำร้อนออกจากปาก

“โรงเรียนเลิกตั้งนานแล้ว มัวหายหัวไปไหน อีเข็ยล้น ไปตักน้ำ เตี่ยวนี้”

เข็ยล้น เพิ่งผ่านอากาศอบอ้าว จากข้างนอก ต้องมาเจอของร้อน สาคน้ำร้อนเข้าไต้อก แต่ไม่ได้ตอบโต้อะไร เพียงแค่เหวี่ยงหางตามอง อ้าย แวบหนึ่ง ก็โดนคำถากถาง จากแม่เลี้ยงต่อ

“ยัง ยัง ยังมองหน้าอีก จะทำอะไร ก็รีบไปทำ

เสียดสิ พี่เขาสั่งไม่ได้ยินวะอะ?”

เรื่องเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่ต้องคิด ชุคนักเรียนที่สวมอยู่ กับชุดทำงาน มันก็คือชุดเดียวกัน เอื้อยรีบคว้าถังปัสสาวะตีเป่า แม้ว่าจะเอื้อย จะเป็นเด็กค่อนข้างร่างใหญ่ แต่ก็ยังเป็นเด็กวัยหกถึงเจ็ดขวบ คุณมันไม่เหมาะสมเอาเสียเลย ระหว่าง ลัดส่วนร่างกาย กับปัสสาวะตีไปเบ้อเรื้อ แต่เอื้อยคงชินกับมันแล้ว มีอคว่าหุหิวปิบ สาวเท้ารีบเดินไปที่ประตู ด้วยความรีบร้อน และกลัวแม่เลี้ยง เท้าของเอื้อย สะดุดกับพื้นตรงประตู จนหกล้ม หัวเข่าซึ่งเป็นรอยถลอกอยู่แล้ว ก็ซ้ำแดงมากขึ้นกว่าเดิม เลือดไหลซิบๆ ออกมา

“นี่แกเป็นอะไรห่า นิ่งเอื้อย!” เสียง อ้ายตวาด “ประตุนั้น ก็เดินเข้าออกทุกวัน แกก็ยังไม่สะดุดมันอีก อย่ามาอ้างว่าเจ็บแล้ว ไม่ไปทำงานนะ แกมันเช่ซ่าเองนี่”

เอื้อยเบะปากจะร้องไห้ แต่ก็กลัวพี่สาว และแม่เลี้ยง ปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมา ระบายความเจ็บปวดออกไป เอื้อย คว้าถังตักน้ำ แล้วรีบเดินออกไปให้พ้นๆ จากที่นั่น เดินไป ร้องไห้ไป จนถึงริมลำธาร เห็นบาดแผลที่หัวเข่า มีเลือดไหล เธอจึงรีบเอาใบสาบเสือ (เบญจมาศป่า) มาขยี้ โปะลงไปที่แผล รอจนเลือดหยุดไหล แล้วทຽດตัวลงนั่ง

ร้องให้สะอึกสะอื้นต่อ

“แม่จ๋า แม่หายไปในไหน? เข็ยกั้ว กั้วจริงๆ
นะแม่”

ถ้าแม่ยังอยู่ เข็ยคงไม่เจ็บตัว และเจ็บใจ
เหมือนอย่างทุกวันนี้ หลังจากแม่มีปากเสียงกับ
พ่อ แม่ก็จากไป ตอนที่เข็ยยังจำความได้ แม่ก็คง
มีเหตุผลที่ต้องไป แต่เข็ยยังเป็นเด็กเกินไป ที่จะ
เข้าใจมัน เข็ยจ้องมอง เงาของตัวเองอยู่นาน
เหมือนจะรอดูว่า แม่อาจจะโผล่หน้าขึ้นมาจากน้ำ
ก็ได้

“แม่ไปไม่นานหรอกจ๊ะ อีกไม่กี่วันแม่จะ
กลับมารับ เป็นเด็กดีนะลูก”

เสียงตะโกนคำได้หลัง จากพี่สาว ชับไล่ความ
ทรงจำของเข็ย กระเจิงไป เหวอริบหย่อนถึงเปล่า
ลงไปใต้น้ำ แต่เพราะมัวเสียใจร้องไห้ และเจ็บที่
แผล เลยพลัดตกลงไปที่ริมตลิ่ง คราวนี้เข็ย
ร้องไห้อีกครั้ง เพราะความเจ็บแสบ ของบาดแผล
แต่เสียงอุบาทว์นั้น กระแทกเข้ามาอีก เข็ย ต้อง
รวบรวมกำลัง ปีนขึ้นตลิ่งพร้อมกับถังน้ำอย่าง
ทุลักทุเล ถังใบใหญ่กับเด็กตัวเล็ก แต่ความ
พยายามของเธอ ก็เป็นผล เข็ยเดิน
กระย่องกระแย่ง หิ้วถังที่มีน้ำเกือบครึ่งถัง ไปให้

ถึงบ้าน

...

รุ่งอรุณของวันใหม่ น้ำตกบนผา เหนือของ หมู่บ้าน ยังคงทำหน้าที่ของมัน ไหลจากที่สูงลงสู่ ที่ต่ำกว่า กลายเป็นลำธารผ่านหมู่บ้าน สายน้ำใน ลำธาร ก็ยังไหลรินเอื่อยๆ อยู่เช่นนั้น เหมือนไม่ รับรู้ความเป็นไปของสิ่งมีชีวิตรอบด้าน ซึ่งต่างก็มา อาศัย น้ำในลำธารแห่งนี้ ได้ใช้ ต้มกิน ใครๆ ก็ บอกว่า แม่คงคา ได้กลั่นน้ำใจ ผสมเจือลงใน สายน้ำลำธารด้วยทุกๆ วัน แม่คงคา จึงไม่เบื่อกี่ จะให้ และให้ด้วยใจที่บริสุทธิ์ ไม่เลือกว่า จะเป็น พืช สัตว์ มนุษย์ คนดีหรือคนชั่ว คนกลัวหรือคน กลัว สิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ก็รับรู้ถึงรสชาติอันใส เย็น และบริสุทธิ์ ของน้ำในลำธารแห่งนี้ เว้นแต่มนุษย์ ใจบาปบางคน หัวใจสกปรก แม้น้ำในลำธาร ไม่ อาจเปลี่ยนนิสัยใจคอ ของเขาได้ แต่กลับยอมรับ เอา น้ำอย่างอื่นไปดื่มแทน

แม่นกนางเขน ซึ่งทำรังอยู่บนต้นหว้าใหญ่ริม ธารน้ำแห่งนี้ กำลังคาบหนอนมาบ่อนลูก แม่ไก่ พาตูกๆ ออกคุ้ยเขี่ยหากิน เมื่อมีคนเดินผ่าน มัน จะทำตัวพองๆ ชู ไม่ให้ใครเข้าใกล้ลูกของมัน

“เฮ้ย! ชูว์! ...”

“ต๋อก ๆ ๆ ๆ กระต๋าก”

“ประเดี๋ยว พ่อจับไปต๋มกินแก้มเหล้า ทั้งแม่ ทั้งลูกหรรอก” เสียงคนพูด เหมือนไม่ใช่เสียงคนปกติ

นางบุญเรือน กำลังทำกับข้าว อยู่บนบ้าน มองไปที่ชายคนนั้น พลังคิดว่า ถ้าพึ่งตัวเองก็เดินจะไม่ตรงทางอยู่แล้ว คิดจะวิ่งไล่จับแม่ไก่ ช่างไม่ดูเงาของตัวเองบ้างเลย เจ้าคนโง่เขลา แผลบเดี๋ยว เขาก็เดินโซซัดโซเซขึ้นมาบนบ้าน

โตนน้อย กำลังดูบ้านอยู่ตรงหน้าบันได ผู้ชายคนนั้น เดินขึ้นมา ด้วยความเมา จึงเหยียบบันไดขั้นสุดท้ายพลาด หกล้มโครมลง เคราะห์ดีที่ล้มไปบนบ้าน ไม่ตกบันไดไปนอนหยอดข้าวต๋ม ที่ได้บันได

“มึงอีกแล้ว นังโตน นีมึงจะฆ่าพ่อมึงรึเง ฟ้า”

ค่าไม่ค่าเปล่า เขามีอันสกปรกอีกข้างผลัดหัวของ โตนน้อย จนล้มกถึงไปนอนกับพื้น โตนน้อย ทั้งตกใจ และกลัว ผู้เป็นพ่อ วันนี้พ่อเมานักกว่าทุกวัน จะร้องไห้ก็ไม่กล้าร้องดัง ได้แต่คว่ำผ้าดูบ้านผะหลบไป

“เฮ้ย... กูชวยจริงๆ ที่มีลูกอย่างมึง จะไปไหนก็ไปเลย ไป” ผู้เป็นพ่อ สบถต่อด้วยความเมา

เสียงอะอะโวยวายไม่หยุด มันตั้งเข้าไปถึง
ข้างในห้องครัว บุญเรือน วิ่งออกมาดู แล้วรีบไป
ประคอง โสนน้อย แทนที่จะเข้าไปช่วย ชายชู้เมา

“เป็นอะไรมากไหม ลุก” แล้วหันไปตวาดผัว
“ไอ้ดม มึงแตกเหล่าจนมเมา แล้วหกล้มเอง ไปโทษ
ลูกได้ไง หลายหนแล้วนะมึง”

“นั่งโสน มันถูกกู ไม่ใช่ลูกมึง กูจะดูจะตายังไง
ก็ได้”

“เออ ลูกมึง มันก็เหมือนลูกกู มึงมันนิสัยพาด
หาเรื่อง” แล้วหันไป พูดยกับ โสนน้อย “ไปกินข้าว
ก่อนลูก สายแล้ว ประเดี๋ยวจะไปโรงเรียนไม่ทัน
อย่าถือสาพ่อเค้าเลยลูก เมาประเดี๋ยวก็หาย”

โลกนี้ เหมือนเวทีละครชีวิต มีคนดี คนร้าย มี
ตัววิเศษ และตัวตลก แต่ละครชีวิตต่างมุ่งแสวงหา
ความอยู่รอด ผลประโยชน์ ผู้อ่อนแอ มักถูกรังแก
ดูแล้วน่าหดหู่ แต่โลกนี้ ก็ยังเหลือความยุติธรรม
อยู่บ้าง แม้ว่า โสนน้อย จะมีพ่อชู้เหล่า
มิจนาทิมัจจุ แต่ก็มีแม่เลี้ยง ที่ใจดี ชีวิตของคนเรา
มันช่างไม่มีอะไรที่พอดีเลย แต่อย่างไรก็ตาม บ้าน
นี้ก็ไม่อบอุ่นอยู่ดี

หลังกินข้าวเสร็จ โสนน้อย รีบคว้า ย่ามใส่
หนังสือ ซึ่งทั้งเก่าและขาด จนเห็นรอยเย็บแบบไม่

ค่อยเรียบร้อยสักเท่าไร ก็แน่ละ เด็กอายุยังไม่ถึง
เจ็ดขวบ ทำได้แค่นี้ก็นับว่าเก่งแล้ว

ประมาณโมงเช้า พวกเด็กนักเรียน ค่อยๆ
ทยอยเดินมาโรงเรียน เด็กบางคนมีผู้ปกครองมา
ส่ง แต่เด็กโต จะเดินทางมาเอง ด้วยจักรยานบ้าง
เดินบ้าง นานๆ จะเห็นรถปิกอัพสักคัน ขับผ่าน
โรงเรียน เว้นแต่รถเก๋งสีแดงสด เพียงคันเดียว
ของหมู่บ้าน ที่วิ่งเข้าออกโรงเรียนทุกเช้าเย็น ก็
เคาได้ไม่ยาก เพราะมีเพียงครูใหญ่ เพียงคนเดียว
ที่จะเป็นเจ้าของมันได้

ก่อนถึงประตูโรงเรียน สังข์ กับ โสนน้อย
มาถึงในเวลาไม่ห่างกันมากนัก จึงเดินเข้าโรงเรียน
ไปพร้อมกัน

“โสนน้อย ร้องให้ทำอะไร?” สังข์ ร้องทัก “กิน
ข้าวรึยัง เรามี ข้าวต้มมัด ... เค้า เราให้เธอ
มัดนึง”

โสนน้อย มองหน้า สังข์ แล้วรับข้าวต้มมัดมา
เคาไว้กินตอนกลางวัน

“แม่เธอ ใจดีจัง”

“ก็เหมือนแม่เธอแหละ”

“แม่เลี้ยง” โสนน้อย สายหน้าปฏิสเสธ “พ่อเธอ
ไปไหน? เห็นแต่แม่”

“ไม่รู้” สังข์ ก็ส่ายหน้าเช่นกัน “แต่เธอมีพ่อ”

โสนน้อย มองหน้า สังข์ เหมือนจะบอกว่า พ่อใจร้าย แต่ไม่กล้าพูด ภาพในอดีต เมื่อตอนจำความได้ เธอเห็นพ่อคุยกับหมอดู ที่ได้ฤกษ์บ้าน ตอนหนึ่งเธอแอบได้ยิน เลียงหมอดู พูดกับพ่อ “มึงนี่โชคร้าย มีลูก ก็แม่ตาย อีกหน่อย ไต่ไป จะพาคนตายเข้าบ้าน” โสนน้อย ได้แต่เก็บความรู้สึกนั้นไว้ในใจ แต่ตอนนี้ ก็ชักจะลืมๆ ไปบ้างแล้ว

หลังกินข้าวเย็นเสร็จแล้ว ตาเปเลว พา สังข์ เข้านอนแต่หัวค่ำ และเล่านิทานก่อนนอนให้ฟัง เป็นปกติประจำ สังข์ ชอบนิทานเกี่ยวกับ อธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ การผจญภัย ผจญผี นางฟ้า แต่ฟังบ่อยๆ เขาก็เริ่มเบื่อ เขาจึงขอร้องให้ตาทวด เล่าเรื่องอื่นๆ บ้าง

“ห่ออม วันนี้ มีเรื่องอะไรเล่าอีก? แต่ไม่เอา เรื่องแบบเมื่อวาน”

“ถ้าฉัน ห่ออม จะเล่าเรื่องเต่า”

“ให้มีกระต่ายด้วย ได้ไหม?”

เลียงระฆัง บอกหมดเวลาเรียนภาคเช้า หลังกินข้าวกลางวัน พวกเด็กๆ ต่างพากันมาล้อมวงรอบๆ สังข์ ที่ได้ตั้งนะเต๋อ เป็นความคิดของเด็ก

ผมแกะ ฟันหลอ ชื่อ โก่อะ ที่เลือกเอาต้นที่ห่างไกล
จากเต็กกลุ่มอื่นๆ เพื่อเสียงจะได้ไม่รบกวนกัน

“วันนี้ มีเรื่องใหม่ ใช่มั้ย?” เด็กชายโก่อะ ถาม
เป็นคนแรก เคื้อย โสอนน้อย และ เต็กคนอื่นๆ
อีกสอง ๓ คน ตีวงล้อมเข้ามาใกล้ๆ

“จะเล่าเรื่อง กระจ่า กับ ต่าย ให้ฟัง”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ... แฮะ แฮะ แฮะ” พวกเขาพากัน
หัวเราะ สังข์มองหน้าโก่อะ

“อะไร?”

“กระจ่า มีที่ไหนเล่า มีแต่กระจ่าต่าย”

“เฮ้! ... เมื่อกี้พูดผิดหรือ? เออๆ เอาใหม่
จะเอาเรื่อง กระจ่าต่าย หรือ เต่า ค่ะ”

“กระจ่าต่าย กับ เต่า” โสอนน้อยว่า

“ไม่เอา ครูเพ็ญเล่าหลายหนแล้ว” โก่อะ

ปฏิเสธ

“แต่เต่าตัวนี้ หง่อม เค้าเล่าให้ฟัง มันคนละตัว
กับที่ครูเพ็ญเล่า”

“สังข์ ก็อย่าโยกโย้สิ เล่าไป เล่าไป” เคื้อย ตัด
บทให้ สังข์ รีบเล่า

“บรรพบุรุษเต่า เป็นพระราชามีกระดองเรียบ
สวยงาม แต่ปกครองไม่ยุติธรรมะ บังคับให้พวกนก
ทำกระเช้า แล้วตัวเองก็เข้าไปอยู่ในนั้น เต่า

พระราชาก็อยากเห็นโลกใหม่ที่สวยงาม จึงให้พวก
ฝูงนกคาบถ้าวัดยี่ แล้วพาบินไปบนฟ้า”

“เห็นอะไรมั่ง”

“ก็ เห็นโลกที่สวยงาม พอกลับลงมา ก็ให้
รางวัลกับพวกนกไม่เท่ากัน พวกนกที่อยู่ใกล้ชิดจะ
ได้มากกว่า ทั้งๆ ที่ออกแรงเท่ากัน วันต่อมา ก็
บังคับให้พวกฝูงนกพาไปบนท้องฟ้าอีก คราวนี้
พวกนกทะเลาะกัน ตัวที่ไม่พอใจ ก็บินหนีไป แล้ว
ก็หนีไป หนีไปที่ละตัว เต่าพระราชาก็บังคับ ให้
พวกนกที่เหลือไม่ก็ตัวพาบินต่อไป และจะให้
รางวัลเพิ่มขึ้น แต่นกมีน้อยเกินไป บินต่อไปไม่
ไหว”

“แล้วไงต่อ”

“เต่าพระราชาก็วิ่งลงมา จากฟ้า ฟู ฟู ใกล้
จะถึงพื้นดิน” สังข์กางฝ่ามือทั้งสองข้างประกบกัน
สมมุติให้เป็นหลังเต่า กำลังลอยละลิวตกจาก
ท้องฟ้า “เต่าตกใจ เห็นลานหินข้างล่าง” ฝ่ามือทั้ง
สอง ตกลงบนพื้นดิน

“พลັก!” พวกเด็ก ๆ อุทานพร้อมกัน

“แต่เต่าไม่ตาย พระภาชีผ่านมาเห็นเข้า จึง
เอาไปรักษา จนกระทั่งหาย เต่าก็เลยหลังแตก
ตั้งแต่ นั้นมา ... จบแล้ว”

“อ้าว! ในเรื่อง กระจ่าหายไหนล่ะ?” โสณ
น้อย สงสัย

“กระจ่าหายเหรอก ก็อยู่ที่ ครูเพี้ยไฉ่” สังข์ ตอบ
แบบพาดู๊ต กลายเป็นเรื่องตลกขบขัน ของพวก
เด็กๆ ไป

วันต่อมา พวกเด็กๆ ก็กระเช้าให้ สังข์ เล่า
นิทานให้ฟังอีก สังข์ บอกว่าเรื่องเดิมยังไม่จบ จึง
เล่าเรื่องต่อต่อ

“เรื่องต่ออีกละ”

“แต่เป็นต่อคนละตัว ตัวนี้ มันก็อยากจะบินได้
เหมือนบรรพบุรุษของมัน”

“แต่มันไม่มีปีก” โกะะ พุดแซง

“มันก็เลย ไปคบกับ นกหงส์ขาวเมีย ซึ่งเป็น
หงส์ใจดี มันขอร้องให้นกหงส์ พาบินขึ้นฟ้า เพื่อ
จะดูโลกที่สวยงาม”

“แต่มันไม่มีปีก” โกะะ พุดแซงอีก

“มันก็เลย ไปหากิ่งไม้มา คาบไว้ แล้วให้นก
หงส์สองขาวเมีย ใช้อุ้งตีนขยุ่มกิ่งไม้คนละข้าง บิน
ขึ้นไป”

“เพราะต่อไม่มีปีก” โกะะ อุดพุดแซงไม่ได้ จน
เพื่อนๆ ต่อดูๆ เพราะรำคาญ

“พอขึ้นไปบนฟ้า ตัวมันก็ห้อยต่อแฉ่ง มันก็

เลยมองไม่เห็นโลก อันสวยงาม มันก็อ้าปากถาม
นก พอมันอ้าปาก ตัวมันก็หลุดจากกิ่งไม้ หล่นลง
มา พู่ พู่” สังข์ ทำมือ เหมือนเมือวาน “ใกล้จะถึง
พื้นดิน เต่าตกใจ เห็นหนองน้ำข้างล่าง”

“ตูม! ...” พวกเด็ก ๆ อุทานพร้อมกัน

“มันตกลงไปในน้ำ แต่ไม่เป็นไร มันก็ปีนจาก
หนองน้ำ ไปเล่าให้เต่าอีกตัวฟัง และ เพื่อนของมัน
ก็อยากให้เห็น โลกอันสวยงามเหมือนกัน มันก็...”

“ว่า เต่าอีกแล้ว ไม่เห็นมีเรื่องอื่นเลย” เค็ดย
บ่นด้วยความเบื่อ

เสียงระฆังเข้าเรียนภาคบ่ายดังขึ้น พวกเด็ก ๆ
จึงแยกย้ายกันไปเข้าชั้นเรียน เหมือนปกติทุกวัน.

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๖ จินตนาการ นิทาน ความ
ฝัน ... กลับไปที่ เว็บบอร์ด คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>